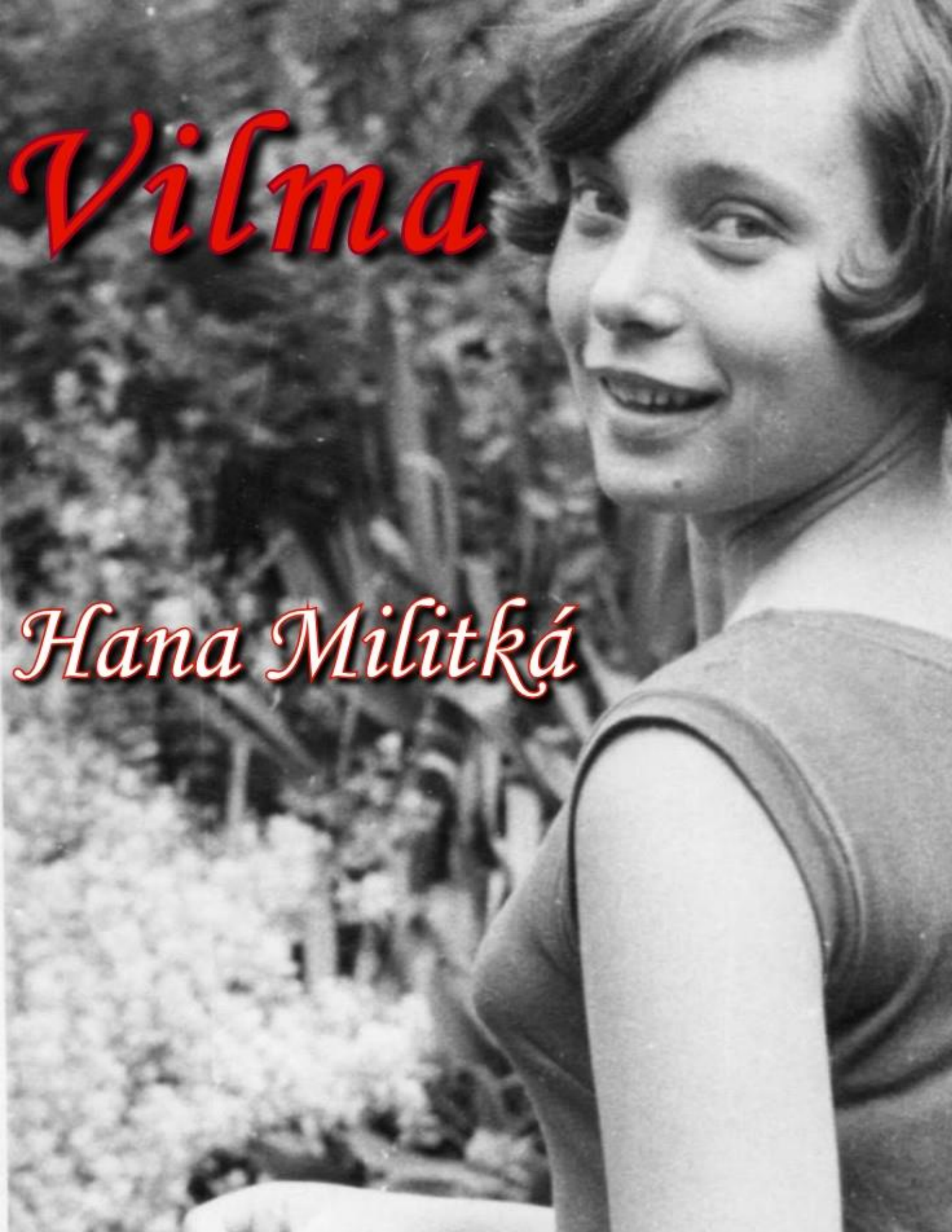

Vilma

Hana Militká

Hana *Militková*

Vilma

Román Vilma věnuji své sestře Miladě
a všem příbuzným naší Vilemíny

Můj veliký dík patří Jiřímu Halberštátovi,
který mi zásadně pomohl s uměleckou stránkou románu

Předmluva

Prohlíželi jsme si s Hankou, autorkou následujícího textu, velkou kupu starých fotografií z rodinného archivu. Řada jich byla velmi stará. Dámy v krinolínách, ctihodní pánové s kníry, někteří v různých uniformách. O většině jsme nevěděli vůbec nic, ani kdo byli a jak se jmenovali. Ale o té krásné dámě, jejíž fotografie Hanku tak zaujala, jsem přeci jen něco věděl. Jak se jmenovala, z jaké pocházela rodiny, kdo byli její sourozenci a rodiče. Jmenovala se Vilemína a v rodině jí familiárně říkali Mína. Vím, že její matka brzy ovdověla, ale přesto dokázala dobře uživit svoji rodinu a všem svým dětem zajistit kvalitní vzdělání. Především proto, že uměla rozumně využít technické patenty po svém manželovi. Dále o její matce vím, že byla vášnivou čtenářkou. Četla prý vše, od německých románů, přes veškerou českou literaturu až po Rodokapsy.

Ale o Vilemíně toho víme velmi málo. Prý zemřela dosti mladá. Fakta o jejím životě nám chybí. Co dělala? Jaký měla život? Nevíme. Kde schází fakta, můžeme se nechat unášet fantazií.

Vydejte se na cestu po možném osudu té krásné ženy. Její fotografie autorku inspirovala takto.

30. 12. 2015

Bratranec Ing. Jiří Tuček

Vilemína zvaná Mína

Osudové setkání

Životy našimi projde spousta lidí.

S některými se spřátelíme.

S někým strávíme mládí.

S někým zůstaneme navždy.

S někým se nemáme rádi.

Někoho nechceme už nikdy vidět.

Po někom toužíme, chceme s ním být stále.

Víme, že naplní náš život.

Budiž nám dopřány ty vzácné chvíle.

Jen zcela výjimečně potkáme vzácné osobnosti.

Jsou pro nás velkým přínosem.

Chraňme si jejich přátelství.

Jsou jedineční a jdou nám příkladem.

Někdy se někdo mihne kolem nás.

Ani si řádně nevšimneme.

Nevíme, že to byl ten jediný a pravý.

Život nám letí, my stále čekáme.

Možná toho správného už víckrát nepotkáme.

Vážme si lidí férových a správných.

Bez nich bychom se utrápili.

Je to náš poklad největší, náš život.

Bez nich bychom tu už dávno nebyli.

Studovala střední ekonomickou školu.

Jezdila do školy autobusem. Jednoho rána si všimla, že ji pozoruje mladík, který má veselé, upřímné modré oči, pěkné světle hnědé lehce vlnité vlasy, urostlou, štíhlejší, vypracovanou postavu. Stál v autobusu poblíž. Upřeně se na ni díval.

Marie pocítila, že jí rudnou líce. Jeho pozornost ji zaskočila. Najednou nevěděla, zda je dobře učesaná, správně ustrojená, jestli jí nečouhá spodnička. Celá rozpačitá na příští zastávce vystoupila, ani nevěděla proč. Když autobus odjel, probrala se.

„Co jsem to udělala?“ ptala se sama sebe. „Vždyť přijdu pozdě do školy. Píšeme písemku. To bude průšvih!“

Rychle se podívala na jízdní řád. „Další autobus jede až za půl hodiny. Nedá se nic dělat. Musím běžet pěšky. U nádraží sednu na trolejbus. Snad přijdu včas.“

Nechtěla vynechat písemku z češtiny. Dobře se učila. Bavila ji stejně čeština jako matika. „Teď mě musí bavit tělocvik. Proběhnu se. Vůbec nechápu, proč jsem vystoupila. Asi zblázním.“

Když si ale vzpomněla na mladíka, na jeho upřený pohled, bylo jí vše jasné. „Ano, velmi zajímavý mladík. Nikdy by mě nenapadlo, že můžu takového fešáka upoutat. Není jasné, proč se na mne tak upřeně díval. Hlavně doufám, že nebudu běhat pěšky pět kilometrů příliš často. Příště si dám pozor. Nebudu se na něho koukat. Ale může se stát, že už si mě nevšimne. Možná ani žádné příště nebude. Ještě nikdy jsem ho neviděla, ani v autobuse ani jinde. Asi ho už neuvidím.“

Z té myšlenky jí bylo trošičku smutno. Ale vzpamatovala se. Přidala do kroku.

Písemku stihla. Následoval víkend. Marie na příhodu zapomněla.

V pondělí při nástupu do autobusu opět spatřila mladíka, který ji upřeně pozoroval. Postoupila dopředu. Stála celou dobu k němu zády. „Určitě si mě už nevšímá. Nejradši bych se otočila. Podívala se, jestli se ještě dívá. Ale proč by to dělal?“

V žádném případě nechtěla opět upadnout do rozpaků. Už vůbec nechtěla zase běžet pěšky.

Když vystoupila u své školy, cítila, že se někdo dotkl jejího ramene. Lekla se, otočila a spatřila mladíka těsně u sebe.

„Promiňte, slečno, že vás obtěžuji. Neměla byste někdy chvíli, abychom si trochu pohovořili?“

„O čem?“ zeptala se zaskočená Marie.

„Raději bych vše probral v klidu, pokud si někdy uděláte chvíli času,“ lehce se usmál mladík.

„Ale já teď musím do školy. Nemám vůbec čas.“

„Já vím. Co po škole?“

„No, možná,“ odpověděla v rozpacích.

„Dobře, v kolik hodin dnes končíte?“

„Ve dvě.“

„Výborně, budu na vás čekat před školou. Půjdeme třeba na kafe, jestli budete pro.“

„Uvidíme, pokud mi do toho nic nevleze,“ špitla v rozpacích. Zmizela za dveřmi střední školy.

Celé dopoledne se nemohla soustředit na probíranou látku.

„Ještě, že se dnes nezkoušelo. Asi bych posbírala špatné známky. Co mi může ten fešák chtít? Mám s ním vůbec někam chodit? Možná bych měla vzít s sebou kamarádku. Ale to bych zase vypadala, že se bojím.“

Nechtěla se o té příhodě vůbec nikomu zmiňovat. Nevyznala se ani v sobě.

„Proč na něho nemůžu přestat myslet? Kde se vůbec vzal? Jezdím každé ráno do školy ve stejnou dobu. Ještě nikdy jsem ho v autobuse neviděla. Poprvé minulý pátek. Kdybych chtěla, mohla bych se omluvit z poslední hodiny. Odejít ze školy dřív, než se objeví. Ale pak se nedozvím, co vlastně chce. Co když mě zklame. Třeba má zájem o některou mou spolužačku. Možná chce přímlovu. Ale toho se chlapec nedočká. Nebo jel autobusem v pátek úplně náhodou. Na první pohled se do mne zamiloval,“ napadlo ji s úžasem.

Lehce se jí zatočila hlava: „Je to důvod, který bych slyšela nejradši? Možná. Teď na to nebudu myslet. Sejdu se s ním.“

Hodiny se vlekly velmi pomalu.

Přece jen se dočkala. Nastala poslední vyučovací hodina. Vůbec nevnímala novou látku.

„Budu si doma muset přečíst, o co se jedná. Nic nechápu. Nejraději bych se podívala z okna, jestli už tam čeká. Ale to nesmím. Musím sedět v lavici a tvářit se, že mě vyučující profesor zaujal novou látkou. Pár minut a bude zvonit. Chvilku počkám. Ještě si odskočím na WC, než všichni odejdou. Aby mě s ním neviděli. Nechci, aby si ze mne někdo dělal legraci, že mám novou lásku. Novou! Žádnou jsem ještě neměla,“ pomyslela si trpce. Najednou hodiny poskočily dopředu. Zvonilo. Lekla se.

„A je to tady!“

Mezi posledními spolužáky opustila třídu. Pomalu sestupovala se schodů.

Už vkročila na chodník před budovou školy. Rozhlížela se na všechny strany. Nikde nebyl. Podívala se na hodinky. Čas byl v pořádku. Řekla mu, že končí vyučování ve dvě hodiny. Byly dvě deset.

„To je zvláštní, že by už odešel? Zdálo se, že mu na setkání docela záleží.“

Rozhodla se, že počká. Sedla si na lavičku v parčíku před školou, odkud dobře viděla na hlavní vchod do budovy školy i na chodník před školou. Vyndala z tašky knížku. Tvářila se, že čte. Každou chvíli však kontrolovala prostor. Mladík nikde. „Jak dlouho na něho mám čekat? Co si o sobě myslí? Že je neodolatelný? Že mu všechno projde? To tedy ne.“

Vložila knihu do tašky. Zvedla se. Ještě poslední pohled. Vyšla se k zastávce autobusu.

„Tohle je fakt blbej fór!“

Při nastupování do autobusu nastala tlačení. Někdo ji nepříjemně strčil. Otočila se, ale nikoho známého neviděla. Jen samé lhostejné obličeje. Všichni nastoupili. Autobus se rozjel.

Marie náhodně sáhla do kapsy sáčka. Najednou strnula. Nahmatala v kapse kromě kapesníku nějaký lístek, který tam určitě neměla.

Pomalou vytáhla ruku s lístkem z kapsy. Rozložila si ho a četla: „Omlouvám se, nemohl jsem přijít kvůli nečekaným komplikacím. Pokusím se čekat na vás zítra po škole. Ráno se neuvidíme, musím něco zařídit. Nezlobte se, ale jde o velmi vážnou věc. Opravdu s vámi musím nutně mluvit.“

Slovo mluvit bylo napsané ve spěchu, poslední písmeno téměř chybělo.

Nechápavě se rozhlížela kolem sebe, dívala se i oknem ven, ale mladíka nikde neviděla. Zmocnil se jí nepříjemný neklid.

„Co se to děje? O co vlastně jde? Měla bych se svěřit doma? Ale co mi na to řeknou? Že si vymýšlím? Že se mi něco zdálo? Co ten lístek?“ Nevěděla.

Napětí ji začalo unavovat.

Zjistila, že na okamžik zavřela oči. Přejela jednu stanici. Rychle vystoupila. Chtěla už být doma. V tichu vše promyslet.

Doma si znovu pozorně přečetla celý vzkaz. Je to tak. Rozuměla tomu dobře.

„Jsem zvědavá, co se bude dít zítra,“ pomyslela si starostlivě.

Ráno nemohla dospat. Rychle se nasnídala. Nevěnovala jídlu pozornost. Jen stihla pobrat všechny knihy na úterní den. Už běžela na autobus. Musela chvíli čekat. Přiběhla na zastávku nezvykle brzy.

„Nevadí, stejně psal, že se ráno neuvidíme. Není kam spěchat.“

Nastoupila do autobusu. Stejně se pečlivě rozhlédla kolem sebe. Co kdyby přece jen změnil plán.

Nikde nebyl. Nedá se nic dělat. Musí přečkat celé vyučování...

Nebyla si jistá, co nastane pak.

Celé vyučování byla lehce nervózní a nepozorná. Konečně zvoní. Poslední vyučovací hodina. Ale ona mu neřekla, v kolik dnes končí. Jak si to může zjistit?

Přesto vyběhla ze školy mezi prvními spolužáky. Před vchodem do něj vrazila.

Mladík ji chytil za paži. Ostře zašeptal: „Pomalu pojdte za mnou, jako že se neznáme.“

Polekala se. Ale uposlechla. Vždyť se přece neznají, tak proč má něco předstírat? Mladík se zastavil s nějakou slečnou, chvíli si s ní povídal. Usmál se na ni.

Marie stála v pozadí. Nenápadně sledovala rozhovor. Netušila, o co jde. Mladík za chvíli pokračoval v chůzi. Následovala jej ve vzdálenosti několika desítek metrů. Pak se bezděčně ohlédla. Uviděla slečnu, se kterou mladík prve prohodil pár slov, v obležení tří mužů v černých oblecích. Překvapilo ji to. V tomto městě se odpoledne nechodí v černém, leda tak do divadla nebo na pohřeb.